

Sygn. akt VI K 78/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2013 roku

Sąd Rejonowy VI Wydział Karny w Świdnicy w składzie:

Przewodniczący SSR Justyna Gawin – Kwiatek

Protokolant Anna Pawlik

przy udziale Asesora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy Macieja Wiącka

po rozpoznaniu dnia 17 maja 2013 roku sprawy karnej

T. S. urodzonego (...) w Ś.,

syna J. i S. z domu D.

oskarżonego o to, że:

w dniu 9 listopada 2011 roku w Ś., woj. (...) działając w celu udaremnienia wykonania przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Świdnicy nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 5 kwietnia 2011 roku sygn. akt V GNe 321/11 orzekającego obowiązek zapłaty kwoty 2830,08 złotych na rzecz (...) S.A. udaremniał zaspokojenie swego wierzyciela w ten sposób, iż usunął zajęte w dniu 5 sierpnia 2011 roku przedmioty w postaci 100 metrów wykładziny PCV, 200 rolek tapet, 45 metrów mat łazienkowych, 30 karniszy do firanek o łącznej wartości 9800 złotych, działając w ten sposób na szkodę firmy (...) S.A. w Z.

tj. o czyn z art. 300 § 2 kk

I. oskarżonego ***T. S.*** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 300 § 2 kk i za to na podstawie powołanego przepisu wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności oskarżonemu warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. w Z. kwotę 420,00 (czterysta dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. zwalnia oskarżonego od uiszczenia opłaty oraz od ponoszenia wydatków powstałych od chwili wszczęcia postępowania zaliczając te wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VI K 78/13

UZASADNIENIE

W oparciu o zgromadzony materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony T. S., działając w imieniu i na rzecz firmy (...) z siedzibą w Ś. w dniu 19 lipca 2010 r. zamówił materiały budowlane o wartości 2 830,08 zł od spółki (...) S.A. w Z.. Towar w ramach kilku zamówień został dostarczony do kupującego i przez niego odebrany. Jednak oskarżony nie zapłacił powstałych w związku z tym należności.

Dowód:

- zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa k. 1-2
- faktury Vat nr: (...) – k. 18,19

Dnia 2 marca 2011 r. Sąd Rejonowy w Zielonej Górze wydał w postępowaniu upominawczym nakaz zapłaty, sygn. akt VGNe 321/11, zaopatrzony w klauzulę wykonalności z dnia 5 kwietnia 2011 r., zobowiązujący oskarżonego T. S. do zapłaty kwoty 2 830,08 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu.

Dowód:

- nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 2 marca 2011 r. k. 15
- postanowienie z dnia 5 kwietnia 2011 r. o nadaniu klauzuli wykonalności k. 14

W oparciu o wskazany tytuł wykonawczy Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Głogowie dnia 4 maja 2011 r. wszczął postępowanie egzekucyjne wobec T. S.. Dnia 5 sierpnia 2011 r. komornik dokonał zajęcia ruchomości dłużnika w postaci materiałów, jakimi handlował oskarżony: 100 metrów wykładziny PCV, 200 rolek tapet, 45 metrów mat łazienkowych, 30 karniszy do firanek o łącznej wartości 9800 zł. Ruchomości te powierzone zostały T. S. i pozostawione w należącym do niego lokalu, tj. w Ś., przy ul. (...). W lokalu tym, dnia 9 listopada 2011 r., miała odbyć się ich licytacja, o czym oskarżony wiedział. T. S. został poinformowany o dacie i miejscu licytacji. Do licytacji jednak nie doszło, gdyż dłużnik opuścił zajmowany lokal i usunął zajęte ruchomości. Asesor Komornika Sądowego, Paweł Czaplicki, po stwierdzeniu tego faktu próbował skontaktować się osobiście z oskarżonym, lecz nie zastał go pod znanymi mu adresami. Również próby nawiązania kontaktu telefonicznego nie odniosły żadnego rezultatu. Oskarżony w tym czasie wyjechał za granicę.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego k. 77-78v
- zeznania świadków: P. C. k. 30-30v. J. M. k. 31-32
- zeznania Z. S. k. 51-51v
- zawiadomienie o dokonanych czynnościach egzekucyjnych k. 12
- protokół zajęcia ruchomości k. 13
- protokół z czynności egzekucyjnych k. 37

T. S. urodził się (...) w Ś.. Ma wykształcenie średnie techniczne. Jego zawód wyuczony to technik mechanik. Obecnie jest osobą bezrobotną, bez prawa do zasiłku. Nie osiąga żadnych dochodów, nie posiada żadnego majątku nieruchomego, ani ruchomego większej wartości. Jest żonaty, ma jedno pełnoletnie dziecko. Nie ma żadnych osób na swoim utrzymaniu. Nie był leczony psychiatrycznie, ani neurologicznie. Nie był wcześniej karany sądownie.

Dowód:

- dane osobopoznawcze k. 77-77v
- dane o karalności k. 86

W toku postępowania przygotowawczego T. S., przesłuchany w charakterze podejrzanego, przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Oświadczył jednak, że trudna sytuacja rodzinna zmusiła go do zakończenia działalności gospodarczej i wyjazdu za granicę. O fakcie tym nie poinformował komornika, który dokonał

zajęcia należących do niego ruchomości. Stwierdził, że rozmawiał telefonicznie z przedstawicielami pokrzywdzonej firmy i wspólnie mają ustalić sposób naprawienia szkody.

Również w toku postępowania jurysdykcyjnego oskarżony przyznał się do popełnienia zarzuczonego mu czynu. Odmówił składania wyjaśnień i złożył wnioski o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego k. 77-78v

* * *

Sąd uznał, że w świetle poczynionych ustaleń faktycznych, okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości i są one wystarczające do przypisania oskarżonemu T. S. winy i sprawstwa zarzuczonego mu czynu.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na zeznaniach świadków: Pawła Czaplickiego – Asesora Komornika Sądowego, Jakuba Mikuckiego – Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Głogowie, Z. S.. Zeznania te są w pełni wiarygodne, gdyż świadkowie, jako osoby obce dla oskarżonego, w żaden sposób nie były zainteresowane wynikiem sprawy. Tym samym nie sposób zarzucić ich zeznaniom braku obiektywizmu, tym bardziej, że relacja podana przez świadków znajduje pełne potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym sprawy. Sąd wziął również pod uwagę wyjaśnienia oskarżonego niekwestionującego swego sprawstwa.

Sąd nie oparł się na zeznaniach świadka M. D., albowiem świadek zeznawała jedynie co do okoliczności stwierdzonych już dowodami z dokumentów.

Za wiarygodny materiał dowodowy Sąd uznał dokumenty załączone do akt postępowania: zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, faktury Vat nr: (...), nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 2 marca 2011 r., postanowienie z dnia 5 kwietnia 2011 r. o nadaniu klauzuli wykonalności, zawiadomienie o dokonanych czynnościach egzekucyjnych, protokół zajęcia ruchomości, protokół z czynności egzekucyjnych. Ich autentyczność, wiarygodność i wartość dowodowa nie budziły wątpliwości Sądu, bowiem dokumenty te sporządzone zostały przez właściwe organy, w granicach ich kompetencji i w przewidzianej przepisami formie.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia faktyczne, Sąd uznał, że oskarżony T. S. dopuścił się występku z art. 300 § 2 kk. Przepis ten penalizuje zachowanie osoby, która w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu, udaremnia lub uszczupla zaspokojenie swojego wierzyciela przez to, że usuwa, ukrywa, zbywa, darowuje, niszczy, rzeczywiście lub pozornie obciąża albo uszkadza składniki swojego majątku zajęte lub zagrożone zajęciem, bądź usuwa znaki zajęcia. Oskarżony T. S. usunął ze swojego lokalu w Ś. przy ul. (...) zajęte w dniu 5 sierpnia 2011 r. przedmioty. Przez znamię „usuwania” rozumieć należy zachowanie polegające na zmianie miejsca przechowywania składników majątkowych. W ten sposób oskarżony udaremniał zaspokojenie swojego wierzyciela – (...) S.A. z/s w Z.. Sprzedaż zajętych przedmiotów w drodze licytacji pozwalałaby na całkowite zaspokojenie wierzyciela, jako że wartość zajętych ruchomości wynosiła 9800 zł, a więc przekraczała wartość wierzytelności pokrzywdzonego. Usunięcie przez T. S. wskazanych przedmiotów uniemożliwiło odbycie wyznaczonej licytacji. Jednocześnie nie było innej możliwości wyegzekwowania dłużnej kwoty. Jak wynika z dokumentacji komornika sądowego, egzekucja z rachunku bankowego oskarżonego okazała się również bezskuteczna. Oskarżonemu towarzyszył przy tym zamiar bezpośredni - działał w celu udaremnienia wykonania przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Świdnicy nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 5 kwietnia 2011 r., sygn. akt V GNC 321/11 orzekającego obowiązek zapłaty przez oskarżonego kwoty 2830,08 zł na rzecz spółki (...) S.A. z/s w Z.. Wszystkie podmiotowe i przedmiotowe znamiona czynu z art. 300 § 2 kk zostały więc zrealizowane zachowaniem oskarżonego.

Wina oskarżonego, jako osoby pełnoletniej i w pełni poczytalnej nie budzi żadnych wątpliwości.

Czyn, jakiego dopuścił się oskarżony cechuje stopień społecznej szkodliwości wyższy niż znikomy. Swoim zachowaniem naruszył istotne dobro jakim są roszczenia uprawnionych wierzycieli i ich zabezpieczenie przed nieuczciwymi zachowaniami dłużników. T. S. naruszył obowiązek uiszczenia stosownej kwoty, do czego zobowiązany był na podstawie nakazu zapłaty. Dążąc do udaremnienia wykonania tego orzeczenia sądu, wykazał przy tym lekceważenie dla wymiaru sprawiedliwości. Jednocześnie nie można przyjąć, że stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu był znaczny, przede wszystkim ze względu na rozmiary wyrządzonej szkody. Dłużna kwota nie jest sumą znaczną dla podmiotów zajmujących się prowadzeniem działalności gospodarczej. Jednocześnie oskarżony wyraził chęć uregulowania zaległości.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd jako okoliczność łagodzącą wziął pod uwagę fakt wcześniejszej niekaralności oskarżonego oraz to, że stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu nie jest znaczny. Sąd uwzględnił także zachowanie się sprawcy po popełnieniu przestępstwa – deklarowanie spłaty zadłużenia. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i nie utrudniał prowadzenia postępowania. Mając te okoliczności na względzie, Sąd uznał, że wymierzenie kary 4 miesięcy pozbawienia wolności, a więc w granicach dolnego ustawowego zagrożenia, będzie wystarczające do osiągnięcia wobec T. S. celów wychowawczych i zapobiegawczych.

Jednocześnie Sąd przyjął, że wobec oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, uzasadniająca zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Oskarżony nie jest sprawcą zdemoralizowanym i można przypuszczać, że popełnienie przez niego występku z art. 300 § 2 kk miało charakter jedynie incydentalny. Wydaje się, że sam fakt wymierzenia oskarżonemu kary będzie wystarczający do zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa. W ocenie Sądu dwuletni okres próby pozwoli zweryfikować postawioną prognozę i będzie wystarczający dla spełnienia celów kary.

Sąd nie uwzględnił wniosku pełnomocnika pokrzywdzonego o orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody, tj. równowartości kwoty zasądzonej nakazem zapłaty Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 2 marca 2011 r., ponieważ podstawą dla żądania tej kwoty jest właśnie wskazany prawomocny nakaz zapłaty. Sąd nie mógł dopuścić do tego, że w obrocie prawnym funkcjonowałyby dwa orzeczenia dające możliwość domagania się od oskarżonego zapłaty stosownej sumy pieniędzy na tej samej podstawie faktycznej.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadami wynikającymi z kodeksu postępowania karnego. Podstawą zasądzenia od oskarżonego kosztów procesu na rzecz oskarżyciela posiłkowego jest art. 627 kpk i § 14 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku o opłatach za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radę prawnego ustanowionego z urzędu w zw. z § 14 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku o opłatach za adwokacki oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Kierując się dyspozycją art. 624 § 1 kpk Sąd uznał, że uiszczenie przez oskarżonego kosztów sądowych byłoby dla niego zbyt uciążliwe, gdyż oskarżony jest osobą bezrobotną, nie osiąga żadnych dochodów i nie posiada żadnego majątku. Dlatego Sąd postanowił zwolnić oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.